

ВИВЕЗЕННЯ ПОБУТОВИХ ВІДХОДІВ: ДОСВІД НІМЕЧЧИНИ

В. М. ПРАСОЛ, доц.
*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
prasol-2011@mail.ru*

Проблема вивозу сміття своїм корінням сягає в далеке минуле. Як тільки почали з'являтися перші міста, так відразу ж постало питання про утилізацію різних відходів. Міська влада прекрасно розуміла, що якщо сміття буде безладно збиратися на вулицях (як це нерідко й відбувалося), то, врешті-решт, місто перетвориться на справжнє сміттєзвалище. Саме тому стали з'являтися різні розпорядження, які наказували збирати всі відходи з міських вулиць і здійснювати вивіз сміття за межі міста.

Але із зростанням міст, кількість сміття постійно збільшувалася, і все більша кількість побутового сміття виявлялося в стічних канавах, що жодним чином не покращувало екологічний стан міста. Саме цей період в історії відомий багатьма епідеміями холери та чуми, спалахи яких регулярно відбувалися то в одному, то в іншому місті. Ситуація носила катастрофічний характер.

І тільки в 17 столітті за проблему, пов'язану з вивезенням сміття, вирішили взятися ґрунтовно і вулиці міст поступово стали звільнятися від накопичених відходів, хоча вивіз сміття при цьому все ж таки здійснювався на примітивні звалища, які перебували за межами міста [14].

Нині мешканці Європи до процесу збору сміття підходять дуже відповідально, самотійно сортуючи сміття, вони відправляють його за призначенням.

Так, у кожному будинку Німеччини передбачено окремі сміттєві баки, а у кожній квартирі для збору сміття використовують мінімум як три ємності.

Систем збору сміття також декілька. Яка з них застосовується в конкретному будинку, залежить як від землі, де цей будинок розташований, так і від того, з якою компанією власник будинку уклав договір на вивезення сміття. Звичайне домашнє сміття в Німеччині не можна викидати у великий сміттєвий контейнер. Замість цього набір контейнерів різного кольору закріплений за кожною спорудою [1].

При найпростішій системі, в один бак потрібно викидати харчові відходи, в інший – решту сміття. Наприклад, пляшки. Все скло потрібно збирати в спеціальний ящик будинку. Раз на два тижні цей ящик слід виносити на вулицю та в спеціальний день склосбиральна машина в певний час його спустошить. Хоча у великих містах скло можна викинути самотійно в спеціальні контейнери [2].

Меблі з дерева і пластмаси треба викидати окремо, також виставляючи все біля будинку. Різдвяні ялинки німцям можна викинути тільки раз на рік. Якщо

ж викинути забули – доведеться утилізувати самому. Але викидати з іншими видами сміття заборонено, можуть і оштрафувати.

Окремо потрібно викидати старий одяг і взуття. Для цього біля магазинів або поруч з парковками ставлять спеціальні контейнери. Часом невеликі контейнери виставляються прямо під двері житлових будинків.

Важливим питанням впровадження системи роздільного збирання побутових відходів в Україні є саме налагодження ринку збуту відсортованих побутових відходів, що наразі не набув належного розвитку.

Список використаних джерел:

1. Як викидають сміття у Німеччині [Електронний ресурс]. – Електронні текстові дані. – Режим доступу: <http://www.gorod.cn.ua/news/gorod-i-region/33858-jak-vikidayut-smittja-u-nimechchini.html>
2. «Мистецтво» сортування відходів [Електронний ресурс]. – Електронні текстові дані. – Режим доступу: http://www.rav.com.ua/ua/useful_know/clauses/sorting/sortuvannya_ua/

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КРИЗОВИХ СИТУАЦІЙ НА ПІДПРИЄМСТВАХ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА

О. О. РУДАЧЕНКО, канд. екон. наук, ас.
*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
polkin87@ukr.net*

Показники фінансового стану підприємств житлово-комунального господарства свідчать про те, що більшість підприємств мають негативний результат фінансової діяльності, тобто несуть великі збитки, також більшість підприємств цієї сфери мають велику дебіторську та кредиторську заборгованість. Крім того, значна кількість підприємств знаходиться на межі платоспроможності, отже все це в майбутньому може призвести до кризового стану.

У вітчизняній і зарубіжній літературі існує безліч видів та класифікацій криз. Так, на думку Л.О. Лігоненко, однією з найпоширеніших класифікацій за локальною сферою прояву є [1]: криза збуту – викликана невідповідністю обсягу і структури попиту покупців (реалізованих товарів) до обсягу і структури вироблюваної продукції; виробнича криза – невідповідність виробничих можливостей підприємства ринковому попиту; фінансова криза – неможливість одержання необхідних фінансових ресурсів; криза менеджменту – невідповідність стилю, форм і засобів керування підприємством його статусу, можливостям та стратегічним цілям господарювання.

В сучасних умовах ринкової економіки все більшого розвитку набуває фінансова криза, яка, призводить до втрати підприємством ліквідності, надмірної кредиторської та дебіторської заборгованості, неплатоспроможності